

[Hans Hedtoft.]

udad, og dem havde Danmark ingen indflydelse på.“

Da forsvarsministeren fremsatte denne udtalelse, kan han formentlig ikke udelukkende have tænkt på det amerikanske materiel til kasernebyggeri, som regeringen havde regnet med, men ikke fik. Jeg skal imidlertid foreløbig begrænse mig til at drage denne udtalelse frem fra rigsdagstidendens spalter, men skal senere gøre nogle bemærkninger om de udadvente årsager til, at forsvarsministeren mente at måtte tøve med at give de værnepligtige og hele befolkningen underretning om det tidspunkt, da 18 måneders tjenestetiden helt eller delvis skulle træde i kraft.

Jeg vender derefter tilbage til spørgsmålet om beskæftigelsen af de værnepligtige, som skal forrette 18 måneders tjeneste. Hvordan reagerede den højtærede forsvarsminister overfor vor indtrængende henstilling om at forberede denne beskæftigelse så godt som muligt? Gik han hurtigt i gang med en energisk forberedelse?

Nej, hurtighed er desværre ikke forsvarsministerens styrke. Han tøvede jo omtrent et halvt år, før han overhovedet foretog sig noget væsentligt i så henseende. Og hvad skete der så? Ja, så nedsatte ministeren et udvalg til undersøgelse af, hvad der kunne udrettes. Hvilke resultater der var kommet ud af dette udvalgs arbejde, da forsvarsministeren den 13. februar beordrede 18 måneders tjenestetid, kunne dette høje tings medlemmer ikke danne sig nogen mening om. Af de sparsomme oplysninger, vi fik i dag af ministeren, fremgik det, at der var iværksat forsøg på fire kaserner. Men jeg drager også den konklusion af ministerens omtale deraf, at der endnu ikke fra det nedsatte udvalg foreligger en betænkning om en plan for de værnepligtiges fritidsbeskæftigelse. Ejheller synes ministeren udenom udvalget at have ladet udarbejde nogen plan. Det er altså den måde, hvorpå ministeren synes at have indfriet regeringens løfte om at skabe mening i tingene.

Den højtærede forsvarsminister har i talen i Høng den 24. februar også ønsket at angribe socialdemokratiet for vort standpunkt vedrørende den militære dækning af Sydslesvig og Holsten og har i den forbindelse tilladt sig den udtalelse, at en indrepolitisk præget polemik, der skaber usikkerhed om

Danmark udadtil og splittelse indadtil, kun er egnet til at fremme opløsningstendenserne med risiko for undergravning af samfundets autoritet. Den højtærede forsvarsminister må virkelig ikke tro, at han med talemåder af denne art kan dække over sandheden om årsagerne til uenigheden mellem socialdemokratiet og den nuværende regering vedrørende spørgsmålet om den militære dækning af Sydslesvig og Holsten. Ministeren kan ikke mene, at han kan gavnle Danmarks interesser ved fortsat at omtale denne uoverensstemmelse som en indrepolitisk præget polemik. Jeg ved nok, at nogle af regeringspartiernes blade en overgang gik et skridt videre og endog talte om valgmanøvrer — det var ganske overordentlig letsindigt. Men et af dagbladene skrev, at noget helt andet var, hvad en ansvarlig minister sagde, og navnlig en minister med en så udadvendt virksomhed under Atlantpagtsamarbejdet som forsvarsministeren.

Vi kan kun vurdere forsvarsministerens udtalelse som et eksempel på, i hvilken grad ministerens dømmekraft har svigtet i en alvorlig situation.

Jeg vil gerne på socialdemokratiets vegne stille regeringens leder, den højtærede statsminister, et ganske bestemt spørgsmål: Er det regeringens mening, at den socialdemokratiske henstilling til den om indenfor Atlantpagtorganisationen at virke for større bidrag fra andre Atlantpagtlande til den militære dækning af Sydslesvig og Holsten kan betragtes som indrepolitisk præget polemik? Og mener man det forsvarligt udenrigspolitisk, at forsvarsministeren overfor udlandet udråber en sådan henstilling fra vor side som blot og bar indrepolitisk præget polemik?

Jeg spørger bevidst statsministeren. Den højtærede udenrigsminister har nemlig ikke alene offentligt erklæret, at socialdemokratiets krav er i bedste overensstemmelse med landets tarv og den af ham selv ønskede Atlantpagtpolitik, men han har også — desværre for sent — taget sagen op på politisk plan med en række allierede regeringer.

Altså, er den socialdemokratiske henstilling blot indrepolitisk præget polemik, eller vil regeringen ikke netop gøre, hvad den formår, for at få denne henstilling imødekommet indenfor Atlantpagtorganisationen? Det er et meget vigtigt spørgsmål, det må besvares, og det må besvares klart, for det